

— Ето ѝ дирята. Сега — по нея.

Стигнаха до гората. Тамъ спрѣха за малко. Старецътъ стисна пушката въ ржка и пошепна:

— Ще вървишъ малко на страна!

Мълчаливи и бдителни тръгнаха тѣ. Дирята правѣше извивки, но старецътъ не я загуби. Тя водѣше до дънера на едно дебело дърво. Дѣдо Добри спрѣ и посочи дирята на Здравко.

После се взрѣ въ клонитѣ и му даде знакъ съ очи.

На единъ нисъкъ клонъ лежеше, като залепена о него, една лисица. Тя бѣ скочила върху клона, за да заличи дирята си.

Лежеше тамъ като мъртва. Само огнениѣ ѝ очи играеха бързо и

неспокойно. Тя бѣ видѣла опасността и се готвѣше да скочи. Старецътъ, застана неподвижно и чакаше. Въ мигъ тя направи скокъ въ обратна страна.

Последва гръмъ, който се отекна далече изъ гората. Лисицата тупна на земята и не мръдна.

Владимиръ Малчевъ

ВТОРАЧЕ

Легна си сърдито
нашето втораче,
сълзитѣ преглъща,
съ гласъ да не заплаче.

Кой ли е измислилъ
тѣзъ задачи трудни?
Що не учимъ само
приказчици чудни?

Разказчета смѣшни,
гатанки и пѣсни —

въ тѣхната читанка
колко му сж лесни!

Писането сжщо
отъ сърдце обича,
моливѣтъ самичъкъ
въ редовѣтъ тича...

А когато има
смѣтки да решава,
все му се доспива,
току се прозява!

Веса Паспалеева